

Pirènia

La llegenda de la princesa Pirena i el rei Túbal, el pensament vernaclista i el nacionalisme català
Nous temps, nous espais, noves banderes per a restituir l'ordre i les nacions naturals

*Jo no sé com
però un vent de profecia
corre sobre eixos móns
d'ací i d'allà;
jo no sé quan,
però vindrà un dia
que el Pirineu regnarà.*

(Joan Maragall)

Les grans estructures es fan a base de la suma de les petites estructures, ficades sota un criteri essencial que sigui comú denominador de la seva definició com a identitat. Globalitzar, vol dir sumar no imposar per la força i de manera anti-natural conceptes dogmàtics que no tenen substància ni essència i justificar-ho en nom d'un criteri de conveniència econòmica, o fidelitat a unes estructures polítiques fetes a base de victòries en batalles bèl·liques que han imposat la voluntat dels homes victoriosos, contra la voluntat de la natura expressada en els pensaments, els sentiments i els interessos dels pobles vernacles, a vegades fins i tot amb perfídies maquiavèliques, que en alguns casos, han legalitzat i instituït dinasties monàrquiques bastardes en contra de les nobles dinasties hereves de mites i tradicions originals que les lligaven amb éssers divins.

La democràcia vol dir adequar les lleis a la voluntat del poble. No vol dir fer que la voluntat del poble s'adeqüi a les lleis o les constitucions.

Caldria que això ho tinguessin present tan els qui fan la Constitució a Iraq com els qui fan l'Estatut a Catalunya i els qui fan la Constitució a Europa.

A aquells que volen fer una Europa només amb criteris econòmics, se'ls ha de recordar una ensenyança cristiana: *No sols de pa viu l'ésser humà.*

I una altra que diu: *Déu va distribuir la Terra, a cada poble segons la seva llengua i costums.*

Això vol dir que no es pot fer Europa només amb criteris econòmics i dins estructures constitucionals caducades com són les dels Estats. El criteri han de ser els pobles, **jo entenc per pobles, les nacions vernacles, les que es basen en la cultura del "geni de cada lloc"**. Això vol dir també, aquella que s'expressa en les llengües naturals o vernacles de cada lloc i no en les llengües ètniques, ja siguin maternes o paternes.

L'ordre vernaclista, que és un ordre natural, comporta una concepció cultural molt profunda i bàsica per assolir la pau de veritat per a tothom i a tot arreu.

El "geni de cada lloc", potser caldria intensificar-lo amb el déu Lug o Lluch d'algunes tradicions ancestrals pel que fa al seu aspecte masculí, i amb la deessa Gàia pel que fa al seu aspecte femení.

La construcció d'Europa s'ha de fer amb la suma de les diverses nacionalitats vernacles, doncs, fer-ho d'una altra manera es abocar-se al fracàs. **Europa és essencialment una confederació de confederacions les quals s'identifiquen amb la seva pròpia vernaclitat o "ser natural"**.

Això que jo anomeno **Pirènia, és una de les confederacions** que pot construir la veritable Europa i que **té el seu espai geogràfic en les nacions que envolten els Pirineus.**

De fet, personatges relacionats directa o indirectament amb els Pirineus i les nacions que integrarien Pirènia, sempre han estat presents en aquesta tasca de la construcció d'Europa. En tenim exemples en:

Carles Martell (Ens diuen el llibres oficials que era francès, però tenia un cognom català).

Guifré d'Arrià dit el Pelós, a qui es deu l'origen de l'escut de les quatre pals que identifica la catalanitat, va ajudar a mantenir lliure Europa dels atacs ocupacionistes del gegant Odil-ló. L'Emperador alemany, Carles el Calb, en agraïment, li concedí una mena de dret d'autodeterminació per reconstruir, en el seu lloc natural, la nació catalana.

Carles el Calb, l'Emperador alemany d'Europa reconeix en el símbol dels 4 pals vermells sobre fons daurat el senyal amb el que s'identifica la catalanitat i li dona com a símbol nacional a Guifré el Pelós.

Segons determinats historiadors, Guifré d'Arrià que era de la nissaga d'Urgell, era de sang merovíngia, i es relacionat amb les tradicions del Sant Graal i la nissaga del rei d'Israel, el rei David, Jesús i Maria Magdalena. Els 4 pals representen el Tetragrammaton de la càbala pitagòrica.

Arnau de Vilanova, savi alquimista i cabalista català, conseller de l'emperador Frederic d'Alemanya.

Ramon Llull, savi alquimista i cabalista de la nissaga pirinenca dels Erill, que eren dels cavallers de la Terra amb el mític Otger Cataló. A més a més, Ramon Llull, era considerat mestre de E. C. Agrippa (1486) conseller de l'emperador Carles V d'Alemanya, també coronat com a Carles I d'Espanya, en uns temps en que Catalunya, feia poc que en formava part. Agrippa, conseller dels reis de Catalunya i Aragó i conseller de l'emperador alemany, va escriure un llibre fonamental en el que s'explica el criteri que s'ha de seguir per a fer una confederació europea de nacions amb criteri vernaclista. Ens en dona una explicació en el capítol XXXI del llibre, que va titular: *De Oculta Philosophia, de Vanitate scientiarum Declamatio, In artem breuem Raimundi Lulii commentaria et Tabula abbreviata, Orationes et Epistolae*:

“L'Univers, amb els seus distints regnes i províncies, es distribueix ens els planetes i signes zodiacals”

“Qui sàpiga combinar cada província - seguint aquesta distribució sideral – aconseguirà gran obres”

“Aquesta és la raó per la qual s'ha d'escollir el lloc, el país i el temps ons'ha de treballar, habitar i frecuentar, segons la naturalesa i l'instint del seu Geni”

Escut heràldic dels Erill. Nissaga pirinenca de Ramon LLull

Així, doncs, parlar de Pirènia no es res de nou. Es parlar d'una de les primeres pedres que senten les bases d'una Europa construïda amb criteri vernaclista. Cal ficar, en algun lloc dels Pirineus, de forma simbòlica, la primera pedra de tot edifici de Pirènia perquè es pugui anar construint l'edifici d'Europa.

Verdaguer, el gran poeta vernaclista dels Països Catalans, qui amb el do poètic i el llenguatge religiós va convertir la llengua catalana, en tant que llengua vernacla dels Països Catalans, en llengua poètica que en certa manera vol dir divina, també va posar una pedra del gran edifici de Pirènia amb la seva obra El Canigó. I ho va fer sense els prejudicis que encara avui ens empresonen i dins els que es tanquen els propis catalans que han renunciat a donar testimoni de catalanitat i per tant de vernaclitat, o sigui de l'esperit català que ens inspira el "geni de la terra" aquell "Genius Loci" tant preuat en els orígens de la civilització pels savis i tant combatut pels poders que, amb el seu imperialisme i les seves forces d'ocupació, dominen nacions, les anorreen, les neguen, les destrueixen i alteren l'ordre natural de la Vida o de la Creació, causant mals i en perjudicis als éssers humans.

L'actual moment de crisi econòmica, d'ètica, de valors morals i d'identitat, es pot analitzar des de l'òptica autoctonista i treure'n, com a conclusió, que la sortida d'aquesta crisi està en el fet de rebutjar la concepció cultural que ha dominat fins ara, la cultura universalista, basada en macroestructures, indefinides, superficials i desconsiderades envers "el factor local", i per l'acceptació i el foment de la microestructura de les petites i mitjanes empreses arrelades en les cultures locals.

La manera com s'estructura Europa provoca actituds anti-naturals com són les quotes de llet, les quotes de vi, etc. Que es fan per a cercar un equilibri entre els diversos Estats que las configuren i que si es tinguessin en compte, paràmetres vernaclistes – configurant Europa en base a les nacions vernacles com els Països Catalans i no Espanya -, potser no foren necessàries.

Occitània i Catalunya formen una d'aquestes microestructures dins el que jo anomeno l' Arc Pirinenc. Crec, en contra de la mentalitat i la propaganda que domina actualment en la majoria d'economistes i empresaris que jo conec, en una mena d'autarquia entre els pobles pirinencs, integrat dins un retrobat concepte d'Europa que va tenir els seus antecedents en els comtats que integraren l'Imperi d'Occident en temps de Carlemany i els seus avantpassats, i més fidelment, els reis merovingis amb els qui està relacionat el català Guifré el Pelós i el símbol, culturalment parlant, dels quatre pals vermells sobre fons daurat de la bandera catalana i de la catalanitat.

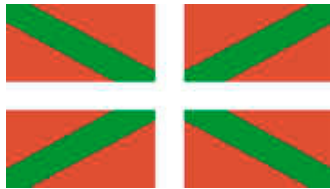

Bandera d'Occitània

Els quatre pals catalans són un símbol ancestral, guardat pels catalans que, comporta un ordre polític i una concepció cultural que ha de fer reeixir Europa. La llibertat nacional de Catalunya és també la llibertat d'Europa. Europa serà una confederació de nacions vernacles o no serà.

Pirènia és una d'aquestes confederacions que configuraran Europa.

D'aquest estat, o qualitat de l'ens pirinenc, que s'ha de bastar i és pot bastar a sí mateix en allò que li és natural, considero en formen part, per afinitats culturals i autoctonitat o vernaclisme, conjuntament amb Catalunya i Occitània: Euskal Herria, Navarra, Aragó, València (Al Pirineu trobem un municipi que es diu València d'Aneu i Valença vet aquí el lligam amb una cultura), l'Alguer, part dels Alps, Balears i Andorra.

Bandera d'Euskadi

Bandera d'Andorra

L'autarquia pirinenca, és el principi d'un retrobat equilibri, que estarà obert a importar i exportar segons criteris naturals autoctonistes o vernaclistes, i no segons criteris forasteristes que creen necessitats i productes artificials, en funció d'uns interessos anti-naturals (consumisme), a vegades contraris a les necessitats de desenvolupament de les nacionalitats vernacles autòctones i a les necessitats bàsiques per a la realització personal - material i espiritual- dels seus habitants.

Diverses vegades, amb diversos motius, i per diverses entitats i persones, des de fa anys, s'han intentat promoure activitats culturals, esportives i econòmiques dins aquest espai pirinenc, però a hores d'ara he d'admetre que no s'ha aconseguit l'èxit que n'esperava obtenir, perquè la resposta dels empresaris no ha estat la apropiada.

No hi ha gent suficient que cregui en aquest projecte, i per altra banda m'ha semblat observar alguns dels defectes capitals del caràcter dels pirinencs: la gelosia, la manca de confiança mútua, la manca de respecte i voluntat de compartir, la manca de fe en el "genius loci" dels pobles del Pirineu, i un fenòmen al que actualment alguns psicòlegs han donat el nom de "auto-odi" i que es degut a una neurosi col·lectiva i personal. Hi ha molta gent que no creu o li manca tenir fe en l'esperit català...Per què serà?

Panoràmica des del Puig de Nou Creus dalt de Núria al costat de la Fossa del Gegant Ferragut

Tot sovint he comprovat que quan es troben dos catalans que volen el mateix, enlloc de fer un equip es fan la competència. Hi ha un excés d'individualitat i una in-solidària desconfiança, que pot ser fruit d'una ètica egoista. Vagi jo calent - diu un vell refrany popular català - se me'n fot l'altra gent.

M'he adonat que cal una nova mentalització, una nova cultura, que ens ensenyi comportaments més solidaris entre nosaltres mateixos. Sense caure en el xauvinisme, recobrar l'autoestima; l'amor propi; L'ètica natural. Això ens faria recobrar la confiança en les nostres pròpies potencialitats autòctones o vernacles.

Totes les religions del món estan d'acord en una cosa: Si vol ser lliure, coneix-te a tu mateix i dóna testimoni.

Els catalans ens hem de reconèixer, i ens han de deixar ser per donar testimoni. S'ha de crear un marc legal dins d'Europa, en la seva constitució on es reconegui la realitat que és: als Països Catalans, la catalanitat i la seva àrea geogràfica. Aquest és el criteri vernaclista.

En el llibre inspirat en Ramon Llull abans esmentat i escrit per E.C. Agrippa, es diu com s'han de senyalitzar les fronteres nacionals sota aquest criteri.

Panoràmica del Pirineu des de les Nou Creus amb el Carlit al fons

El 21 de Maig de 1.987, vaig llegir a El Periódico de Catalunya una entrevista, feta al senyor Pere Duran i Farell, que va néixer a Caldes de Montbui (Que per cert s'hauria d'escriure Montbohi si tenim en compte les arrels ibèriques del nom) i va viure a Can Duran de Palau-solità i Plegamans, a qui jo considero un dels millors empresaris catalans de tots els temps, en la que deia quelcom que se m'ha fet present tot sovint i que és el següent:

*"L'home té a les seves mans tot, però no s'ha d'oblidar de l'ètica ni de l'estètica. L'home és ànima i cos".
"Veig la societat del futur com una societat de nacions amb Estats mínims que impedeixin els mecanismes d'agressió. Veig una decadència dels Estats convencionals".*

He meditat al voltant d'aquests pensaments, sense saber si els interpreto correctament, en el mateix sentit, i dins el corresponent context en què el senyor Duran els va pronunciar, mentre llegia les notícies que parlaven de l'atac armat de l'Estat de la Federació Russa contra Txetxènia i el que ha fet l'Estat de Mèxic amb els lacandons de Xiapas... He meditat al voltant d'aquests pensaments també mentre llegia notícies que parlaven de la independència de Txecs i Eslovacs, feta sense baralles bèl·liques, i del recent reconeixement per part del govern de la Gran Bretanya al dret d'autodeterminació d'Irlanda.

Quina funció tindran arreu del món en les votacions per l'autodeterminació de les nacionalitats naturals autoctonistes o vernaclistes, les migracions manipulades, (fet que jo anomeno " sargonisme" perquè ja es va fer 4.000 anys abans de Crist a Babilònia amb el rei Sargó)?

¿Poden alterar negativament l'auto-determinació d'un poble quan hi ha una majoria d'immigrants "forasteristes" que gaudeixen dels privilegis d'un poder imperialista contrari a la realitat natural autòctona o vernaclista? Els habitants d'un lloc que viuen desintegrats del "genius loci" són una malaltia social? Penso que el concepte de fronteres, especialment a Europa, canviarà, m'atreveixo a dir que ja està canviant, i en alguns llocs ja ha canviat.

Les masses socials amb mentalitat autoctonista o vernaclista i les masses socials amb mentalitat forasterista o no-vernaclista determinen i condicionen en un percentatge elevadament significatiu, dos mercats econòmics, i per tant, dos mercats de consum, diferents.

Penso que existeix un ordre natural de les nacionalitats que és troba violentat per unes superestructures estatals que no deixen córrer els aconeteixements de forma natural, i això és l'origen de les crisi que patim a nivell planetari.

El vernacalisme o autoctonisme és la base d'un sistema econòmic, social i nacional basat en factors naturals. Estem parlant d'una estructura basada en unitat naturals que es sumen l'una a l'altra sense negar-se o anorrear-se mútuament.

Els economistes parlen de crear noves estructures econòmiques, de crisis de l'actual sistema econòmic, de que ens cal un canvi de mentalitat i que ens cal ètica. Però, quan es demana una anàlisi d'aquest canvi, de mentalitat i de sistema econòmic, agafant com a variables les realitats nacionals vernacles o autòctones i no les realitats Estatals o de constitucionalismes no-vernaclistes, l'hipotètic canvi de l'actual organització política de les nacions, l'hipotètica diferenciació i acoblament de fronteres polítiques i fronteres econòmiques, en base a un nou concepte de frontera basat aquest en concepcions naturalistes, aleshores comencen els greus problemes, les incompreensions i les justificacions forassenyades, paranoiques i neuròtiques diverses, que es resisteixen i rebutgen els canvis benefactors. ¿Arribarà per aquest camí el canvi? Hi ha indicadors que ho podrien fer pensar. Des de la caiguda del mur de Berlín, hem vist el reconeixement de nacionalitats naturals fins ara soterrades dins "macro Estats" com ha estat el cas de l'URRSS

Penso que el concepte de fronteres ha canviat i això està portant canvis a tots els nivells. Pot semblar un contrasentit, parlar de "microestructures" econòmiques i nacionals, basades en criteris naturalistes i autoctonistes i alhora, parlar de la moneda única europea, del mercat únic europeu i de la construcció d'una "macroestructura" com és "la Unió Europea". Aquesta contradicció només és aparent. Només existeix si s'analitza amb mentalitat no-naturalista o no-vernaclista.

La suma de nacionalitats autòctones fa una gran macroestructura, que cal definir com a " conjunt" o "confederació", que té en el respecte a aquelles identitats naturals o vernacles, el seu patrimoni natural i la cultura engendrada per les seves llengües autòctones o vernacles, una gran font de riquesa, una necessitat material i una necessitat espiritual.

S'ha d'ensenyar a conèixer en el vernacalisme el comú denominador l'essència de la diversitat. Evitar que l'uniformisme amb el seu anorreament originari la crisi i la pèrdua de sentit comú, senderi i veritable identitat. Noves nacionalitats, és sinònim de noves cultures, nous productes, nous mercats. S'ha de fomentar la creativitat vernaclea.

Ara, s'estan duent a terme actituds anti-naturals marcant "tasses" de producció per equilibrar les balances i els interessos econòmics dels Estats no vernacles – es fan arrencar ceps, oliveres, ametllers, es posen topes al número de vaques i porcs que han de tenir els pagesos,...-. si es fessin servir criteris basats en els paràmetres de les nacionalitats vernacles això no passaria.

Jo crec en la confederació de nacionalitats naturals autòctones i la seva estructura econòmica com a base d'una societat més justa i més equilibrada sota criteri objectiu i vernaclista. Una mena d'Estats Units, però basat en l'ordre de les nacionalitats naturals més que no pas en l'ordre de els Estats no-vernacles, alguns es diuen ara "constitucionals". Això ho haurien de tenir present els que volen construir Europa. **Creu en l'Europa de les nacions vernacles i no en l'Europa dels Estats no-vernacles. Aquesta mentalitat comporta una més justa distribució de la riquesa, un millor benestar social i una integració amb la naturalitat que ens fa participar en la Creació.**

La sardana. Misteriosa dansa catalana .El Canigó al fons.

En el cas de la península celtibèrica, amb l'Espanya de les autonomies i el respecte per la diversitat de les llengües vernacles, potser també ens caldria una nova bandera que fos l'alternativa a l'Espanya centralista i castellanista.

Però, Espanya com articulació de nacionalitats vernacles celtes i ibèriques ha fracassat al llarg dels segles perquè s'ha fet servir la castellanitat, que és pròpia de la nació que és Castilla, per a uniformar i esborrar la vernaclitat de les nacions vernacles que s'hi troben sotmeses per la força en determinats moments, condicionades per la constitució en d'altres i ocasionalment per una massa social transplantada que és troba en un dualista procés d'integració.

Determinat poder, no ha volgut o no ha sabut respectar la diversitat vernaclista de la península celtibèrica. Potser aquesta àrea, no sigui una àrea natural de confederació.

Potser sigui més natural sumar les nacions vernacles en nous espais com Pirènia – com ja es volia fer en temps del cristians albigesos o càtars - i des d'aquest, directament confederar-se amb Europa. De fet, la pèrdua de la batalla de Muret per part del rei català Pere el Catòlic, va suposar una configuració d'Europa en base a nacions no – vernaclistes i al voltant d'un determinat corrent del cristianisme que es va apoderar del Vaticà i va condemnar als cristians albigesos i a determinades nacions a l'ostracisme. Som en temps de nihilisme i laïcitat perquè molta gent es sent decebuda per la religiositat oficial...Potser caldria recomposar allò que es va fer malament, tant a nivell de creences com a nivell de constitucions polítiques.

Nous temps, nos espais, noves banderes per a restituir un ordre natural alterat per estats artificials que han imposat un concepte fals de la divinitat i han configurat espais geogràfics amb lleis i constitucions que obliguen a obeir i no a pensar. Som en la recerca del restabliment d'un ordre i una harmonia que cal restaurar, configurat per

nacions vernacles que creuen en un concepte verídic de la divinitat que en lloc fer obeir lleis i constitucions fa pensar en esperit.

Déu va distribuir la Terra - es llegeix a la Bíblia- a cada poble, segons la seva llengua i costums. Em ve a la memòria la frase d'un polític català que digué: Déu, ens do ser, catalans. Així doncs: pensem, sentim i tenim una voluntat.

La democràcia vol dir adequar les lleis a la voluntat del poble. No vol dir fer que la voluntat del poble s'adeqüi a les lleis o les constitucions i els dogmes de fe sense raonament. Les lleis dels humans es fan per a servir als éssers humans no perquè els éssers humans serveixin a les lleis.

Segons s'ensenya en la filosofia hindú, Déu va dir: Vull ser molts . Així doncs, Déu, és demòcrata. És en el poble i el poble és i ha de ser en el lloc on ha de fer-se realitat.

Els catalans han de ser en els Països Catalans, aquests a Pirènia, Pirènia a Europa i, Europa, a l'ONU o un Consell Internacional de les Nacions Vernacles.

La pau al món, pot començar pel reeiximent de la vernaclitat. Això vol dir que la pau al món, pot començar amb la independència de Catalunya, la reunificació dels Països Catalans i el redescobriment del vernaclisme com a moviment internacional que reivindiqui "les identitats autèntiques" desprovistes d'etnocentrismes i amb un criteri obert a tothom qui es vulgui integrar.

A l'espai geogràfic que alguns polítics comencen a anomenar "euroregió"... confederació de nacions vernacles, lloc de esglésies romàniques, verges negres, coves profundes, cims enlairats, verdosos prats i valls de rierols,... donat que té una ànima, ... jo l'anomeno Pirènia i crec que es pot fer realitat si els seus habitants tenen l'ètica i el caràcter que han de tenir per a fer-se'n dignes dels valors i principis que representa.

El nom de Pirena ens diuen que *ve del grec o jònic " Pyr " que vol dir "Foc"*. Aquests és una al·legòrica referència al "*coneixement*" o *percepció i enteniment de la Veritat, d'allò que és*. Igualment ho és en el cristianisme la referència a les "llengües de foc" quan ens parlen de la apòstols de la Veritat, l'Amor i la Justícia, i el do que infon l'Esperit Sant.

De Pirena (el Coneixement) s'enamorà Hèrcules. Diu la llegenda que quan Hèrcules anava pel món el foc (Llum del coneixement) va fer-se amo dels boscos del Pirineu. El foc va fer-se tant intens que va arribar a fondre les pedres (en sentit al·legòric d'obres o civilització) i els pobles quedaren enterrats sota els rius de magma.

Enmig de la catàstrofe va arribar un semidéu i va sentir uns gemecs. Va estendre els braços al bell mig de les flames i allà va trobar la Princesa Pirena, filla del rei Túbal que, abans de morir va tenir temps d'explicar la seva història.

El meu pare, Túbal, era el rei d'Ibèria quan la nació va ser envaïda i ocupada per les tropes del gegant Gerió, el monstre de tres caps que va acabar derrotant-lo i oprimint-lo sota unes lleis injustes tot prenent-li el tro reial. Jo esfereïda vaig fugir d'aquests boscos i em vaig amagar a una cova de la muntanya. Gerió, tement que un dia sortís a reclamar la meua herència va destruir-ho tot, va calar foc a les muntanyes i va anar-se'n cap a un altre lloc. Dit això, Pirene va morir en els braços d'Hèrcules, el semidéu grec – jònic -, donant-li les seves terres.

Hèrcules, enamorat de Pirena, va deixar el seu cos a terra i va cobrir-lo amb gran pedres, tot formant les muntanyes del Pirineu. Aquestes muntanyes són el centre de gravetat d'unes valls i terres que tenen una ànima pròpia lligada a un esperit universal.

Bandera de Pirènia

Pirena, filla del rei Túbal, nebot de Noé, de qui diu la mitologia que va desembarcar a les costes pirinenques del la mediterrània, essent Túbal el fundador de les primers ciutats i de la cultura original del lloc. Es creu que va ser l'introduïdor de la llengua euskera i que va poblar el que es coneix com a Euskal Herria, Occitània, Aragó, Andorra, La Provença, i els Països Catalans – Catalunya, Balears, València - que són les terres genuïnament iberes. El seu fill Ibero, va donar origen a Ibèria (Països Catalans) i Bero va donar origen a la Bètica (Actualment batejada amb el nom d'Andalusia).

Cal recordar que a Occitània hi ha un zona anomenada Arcàdia que es relaciona – com el seu indica- amb l'Arca de l'Aliança i els descendents de Noé.

Els historiadors espanyols diuen que Túbal va ser el fundador i primer rei dels regnes hispànics, perquè consideren que Catalunya és Espanya. Jo crec que aquesta afirmació és falsa perquè falseja la veritat.

Els li diuen “ Noreste de España” ignorant o silenciant, a vegades tendenciosament per afavorir els seus interessos particulars, que aquest espai té un nom propi i unes llengües pròpies que són l'euskera i el català i no el castellà o espanyol. També caldria tenir present que hi havia una llengua pre-romana, que era l'iber que té molt a veure amb l'euskera.

S'apropien dels mites dels pobles que dominen políticament tot esborrant la memòria històrica perquè no puguin justificar ,mai el seu alliberament.

Els historiadors francesos i espanyols fan el mateix amb Occitània i La Provença, - i part d' Euskadi i Catalunya - a les que anomenen “Sur de Francia”.

Túbal era el fundador i primer rei del que jo en dic Pirènia i la seva cultura és actualment transmesa en la llengua dels llocs , o sigui: euskera, català, occità i provençal i no en francès (oil) o espanyol (castellà).

Va ser precisament en nom d'Espanya i França , i la utilització de les llengües castellana o espanyol i d'oïl o francès, que aquests pobles, les seves llengües i cultures han estat soterrades, perseguides i prohibides al llarg dels segles.

Donat que Túbal era “camita”, - al Pirineu hi ha un municipi que es diu “Ur” igual que “Ur” de Caldea, terra de mags i savis, del qual se'n deriva probablement la nissaga “Urgell”, que era la pròpia de reis catalans -, cal estudiar la seva història i vicissituds tenint en compte, a més dels factors econòmics i dominacions depredadores d'altres pobles que els han sotmès per la força bruta i altres manipulacions, també, el factor bíblic. En el Gènesi, el llibre dels orígens, en el capítol 9, es fa referència a la maledicció de Jahvé que castiga a “Cam” a ser l'esclau del seu germà “Sem”.

Jo crec que cal tenir present aquest fet per entendre amb profunditat el perquè les nacions camites no gaudeixen en determinats períodes de temps de la sobirania política sinó que romanen sota el control i domini d'altres poders i tot sovint dividides entre diversos Estats que no les deixen viure ni parlar en la llengua en funció de la cultura pròpia del lloc o vernacle.

Ramon Llull, de la nissaga pirinenca dels Erill, va dir que l'Anticrist no diu res de nou sinó que diu allò que és però canviant-ne el sentit i posant les coses, els fets, les paraules i el personatges fora del seu context o lloc per a falsejar la veritat i tergiversar-ne el sentit.

A Túbal, els espanyols l'han fet hispànic..., Igual que ho han fet amb Colom, Dalí, Tàpies, Gaudí...i un llarg etcètera de manifestacions culturals, esportives, socials i geogràfiques.

Pirènia podria ser la Confederació de les Nacions Vernacles dels Pirineus, coneguda durant l'Edat Mitjana amb el nom de Godland - "Terra dels déus" – en l'Europa del segle XXI en la que l'euskera, l'occità, el provençal i el català en seran llengües oficials perquè en són les llengües vernacles.

Som en un nou temps, i fem nous espais, noves banderes, noves llengües per a desfer l'encanteri i restituir l'ordre de les nacions naturals i la seva cultura, que va ser tergiversat i que ha estat i és causa dels mals que patim a nivell local i a nivell internacional tota la humanitat.

Com diu Francesc Pujols, els catalans tenim una missió que és donar a conèixer la Veritat. Jo crec que la Veritat ens farà lliures i amb la nostra llibertat alliberarem altres nacions vernacles i contribuirem a la restitució de la pau al món, d'una manera justa.

Aquesta tasca s'ha de fer amb l'art, la ciència i l'ètica; o sigui, amb la cultura de l'ensenyament i el diàleg raonable. La història i la llegenda de Túbal, la princesa Pirena i Pirènia, si més no, té, al meu modest entendre, arguments i atractius suficients com perquè algun compositor català en faci una "Simfonia Pirinenca" i una òpera que és podria dir "Túbal, rei de Pirènia".

Un temps abans i després de la batalla de Muret, derrotats els cristians albigesos - que creien en Déu però deien que Jahvé no era Déu . Tot creient en el Nou Testament protagonitzat per Jesús i el concepte de Déu de Pare Celestial, però no en la interpretació que s'havia fet oficial a Roma de l'Antic Testament protagonitzat per Moisès i Jahvé -, una cultura va ser proscriu i es va condemnar a les nacions vernacles a la subordinació, 'opressió i el colonialisme sota el domini i control d'Estats que van capgirar l'ordre natural, esquinçades i repartides entre aquests. La recuperació d'aquella cultura i les seves llengües restituirà aquelles nacions la sobirania i l'ordre natural que ha de comportar la pau basada en la confederació solidària, la justícia social i la veritat amb seny i raonabilitat.

Algunes forces polítiques mostren la voluntat de constituir una euroregió, altres creen confederacions d'empreses amb el nom d'europirene i promouen un anomenat arc pirenaic- mediterrani, altres han registrat el nom de pirènia a internet per fer realitat projectes de tota mena.

Josep Puig i Cadafalch va deixar escrit :

Als pobles se'ls esborraran les fronteres, se les pintarà en el mapa com es vulgui; per sota les ratlles reapareix, miraculosament, la imatge de l'ànima estampada en les runes. I, l'obra d'art, dividirà i separarà les races diferents i unirà i agermanarà, pesi a qui pesi, les ànimes dels qui foren germans, dels qui ja ho són per sobre de les ratlles que marquen els mapes oficinescos de la geografia artificial del món modern.

Les seves paraules, expressió del seu pensament em recorden a Francesc Pujols quan diu: *El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors.*

Josep Puig i Cadafalch també va deixar escrit **El Pirineu, per nosaltres els catalans, no és pas una frontera sinó la columna vertebral de la Pàtria.**

En el llibre "Les quatre columnes catalanes" pàgina 107, es fa un resum del "discurs fet per Josep Puig i Cadafalch, en la sessió inaugural com a President del Centre Escolar Catalanista de Barcelona de l'any 1889-1990 :

- Som una veu del concert de pobles que ressusciten, com si hi hagués un sentit divinal senyalant l'hora de tornar a viure sobre la terra de les antigues nacionalitats, pàtries naturals, que havien format segles abans que l'artificialisme unitarista hagués creat les nacions modernes.
- Es que els pobles (nacions) no s'esborren per real ordre de sobre la terra.
- Hi ha un encadenament en les idees tal que jo crec que el fet de la resurrecció de les antigues nacionalitats (nacions naturals o vernacles) no és res més que una conseqüència dels caràcters del mètode científic aplicat modernament a totes les branques del saber.
- Els caràcters dels pobles compleixen la llei que serveix en la zoologia i la botànica per formar les classificacions naturals.

En el llibre de Víctor Castells titulat " 6 d'Octubre. Palestra i Batista i Roca", pàgina 38 podem llegir el següent:

"Cal retornar la nació catalana al seu centre natural, que no és la península, sinó el gran espai occitano-català. És en aquest espai , ençà i enllà del Pirineu, on hi ha l'origen i batega l'esperit creatiu del país"

En el llibre d'Alexandre Deulofeu, " La pau al món per la matemàtica de la història" en el que ens parla dels "cicles civilitzadors" que es succeeixen tot configurant la història hi podem llegir:

"La màxima activitat de la cultura Occidental tingué a Catalunya i Occitània, que donaren a la cultura universal l'art romànic i les primeres figures del nou cicle científic i filosòfic"

Aquesta és la terra de Pirènia, la que té el cor de Pirena, la mà del rei Túbal i desig de ser i fer-se realitat en els pensaments, sentiments i voluntat política dels seus nobles habitants.

Com digué Joan Maragall :

*Jo no sé com
però un vent de profecia
corre sobre eixos móns
d'ací i d'allà;
jo no sé quan,
però vindrà un dia
que el Pirineu regnarà.*

Des de fa segles hi ha un esperit que vol reeixir.

Panoràmica de la muntanya del Canigó des de Vernet, prop d'Arrià que és on es troben les restes del castell de Guifré el Pelós, rei de Catalunya, de sang merovingia relacionat amb el Sant Graal , les verges negres en tant que representacions de la "Binah" de l'Arbre de la Vida, probablement relacionat amb Túbal i la princesa Pirena, amb el pensament vernaclista i el nacionalisme català

Llibres recomanats:

“Que pensa Pere Duran Farell” (Joaquim Maluquer

Extret del llibre:

A Europa, i en general en el nostre món occidental, es va imposant un procés, ampli i imparable, de desagregació general de les estructures del poder convencional, siguin polítiques, econòmiques o socials." "Estic convençut que neix una nova civilització, un nou model de societat mai no experimentada, fins ara, en la història de l'home: és la societat del coneixement, en la qual la primera matèria, el recurs bàsic i el consum principal és un bé no material, un bé intangible, com és la informació." "L'empresa és, possiblement, l'única institució, diguem-ne convencional, que no està en crisi." "Catalunya no ha tingut mai un estat modern propi i, en aquest context històric de nació sense estat ha anat madurant un tipus de societat civil i, dintre d'ella, un tipus d'empresa que han anat fent la seva feina, comptant només amb ells mateixos, amb el seu propi esforç." "L'únic camí de la nova Europa és, n'estic convençut, el de la cultura de les cultures, el de les identitats autèntiques, integrades en un gran projecte comú de nova escala, molt més gran que les que han estat possibles en l'Europa de fins ara." "El món té un gran dèficit d'esperit. L'explosió del món material ens ha confós."

“La desintegració d’Espanya i les idees de Toynbee” (Josep Maria Batista i Roca - 1968)

“La pau al món per la matemàtica de la Història” (Alexandre Deulofeu - El volum 7 es titula “Catalunya mare de la cultura europea”)

“Cultura i llengua ibèrica” (Frederic Santaeulària - Editorial Emboscall)

Activitats pirinenques:

“Premi Pirene” (<http://www.govern.ad/cultura/pirene/>)

Jordi Salat
E mail: josalort@hotmail.com